

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU - TELŠSKÁ VĚŽ

Pavel Suchopárek

Telšská věž se nachází ve skupině tzv. Orasínských skal JJZ od obce Orasín téměř na temeni protáhlého zalesněného vrchu dříve zvaného Brandstein (601 m), který se táhne od rozvalin hradu Najštejna až po myslivnu Telš.

Nejkratší přístup k věži (i k ostatním orasínským skalám) jest z obce Orasín k myslivně Telš a odtud JV směrem kolem lesní školky jilmů horských a dále lesem po hřebeni cca 150 m k Telšské věži. Tato se nalézá asi 20 m pod hřebenem ve svahu, jež prudce spadá do údolí řeky Bíliny. Krajinově vděčný, nýbrž poněkud zdoluhavý přístup k orasínským skalám je možný i Telšským údolím. Nutno však počítat s jistými obstrukcemi pana hrázného a dalších zaměstnanců Povodí Ohře, státní podnik, který průstup z Jirkova Telšským údolím přes Jirkovskou přehradu dosti nepochopitelně hermeticky uzavřel. Další přístup je možný po lesní silničce z obce Květnov.

Skalní útvary orasínské pro lezení objevil Milan Svinařík v roce 1986 při svých toulkách krajinou. On spolu s přáteli pojmenoval i všechny

významné skalní útvary včetně Telšské věže. Protože se jedná převážně o vydatně zarostlé skalní výchozy, není pravděpodobné, že by se tu v minulosti kdy lezlo před rokem 1986. Rovněž starší názvy jednotlivých skal pravděpodobně nikdy neexistovaly, nebo se nedochovaly. I když, kdo ví? V terénu jsou dodnes patrné zbytky předválečných zpevněných vycházkových stezek. Zejména pod skalními útvary U cesty, Zelenáč a v okolí Horních kamenů či Posledního kamene, který je výrazným vyhlídkovým bodem do Telšského údolí a podkrušnohorské pánve.

Poprvé se objevuje Telšská věž v samizdatovém průvodci Orasínské skály vydaném Milanem Svinaříkem v srpnu 1990 v počtu několika málo kusů. O rok později je zpracována v průvodci Lezecké terény Chomutovska od Zdeňka Doskočila. a naposledy samozřejmě v Lezeckém průvodci Krušných hor, Středního Poohří a Českého středohoří vydaném Horoklubem Chomutov v roce 1999 a posléze v doplněném vydání o dva roky později.

Název Telšské věže je odvozen zcela příhodně od celého údolí řeky Bíliny jež nese jméno Telšské, Telš zve se i nedaleká hájovna.

Věž samotná jeví se z údolí býti velice mohutná, však z náhorní strany své majestátnosti pozbývá. Údolní a jižní stěna měří zajisté k 15 m. Jako jedna z mála skal v okolí není pokryta (až tak moc) všudypřítomnými zelenými mechrosty a lišejníky. Na vrcholu se nenachází žádná vegetace a vrchol je rozřat širokou spárou na dvě půle. Na J vrcholu se nalézá vrcholová kniha vložená 4.12.1994 P. Suchopárkem.

Samotných cest vede na vrchol devět. Nepočítám-li Normálku z náhorní strany, která byla dozajista zdolána již v pravěku, tak první skutečně lezecký výstup podnikli M. Svinařík s Š. Novákem 25.4.1987 nejlogičtější možnou linií vedoucí k vrcholu, kterou nazvali Šimiho pytel. Název cesty vznikl spontánně. Třetí člen jejich lezeckého družstva – kamarád R. Šimáček, kterého dva výše jmenovaní vytáhli na výpravu, cestu zapytlil, tj. nedolezl ji až na vrchol. Odtud název Šimiho pytel. Cesta je za 4- a je právem nejlezenější cestou.

Další cestu na věž přidal o 4 měsíce později opět M. Svinařík odvážným sólem v jižní stěně. Linií nazval Převislá cesta, je za 5, v závěrečné části vede přes převislý výšvih z něhož pád do údolí by měl fatální následky. Je krásná.

Na jaře příštího roku – tj. 8.4.1988 se k věži vrací Š. Novák se Z. Doskočilem a vytyčují